

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεῖα: Γερμανοῦ 25.

Η Ι. ΜΟΝΗ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ

Μέγας ὡς μὴ ὠφείλεν ἠγέρθη ἐσχάτως θόρυβος περὶ τὴν ἱερὰν Μονὴν Γηροκομείου ἣτις συμφώνως τῷ τελευταίῳ Ν. Δ. πρόκειται νὰ συγχωνευθῇ μετ' ἄλλων Μονῶν εἰς μίαν, καὶ ἣτις ὡς φαίνεται διὰ τὴν Μητροπολιν Πατρῶν θὰ ἦτο ἡ ἱερὰ μονὴ Ὁμπλοῦ. Ὡς συνήθως συμβαίνει μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἀνemiχθησαν καὶ μὴ εἰδικοί μετατοπίσαντες τὸ ζήτημα οὕτως ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴ δύναται νὰ διακρίνη περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ἐρρίφθη ἡ ἰδέα καὶ ἤρξατο νὰ καλλιεργῆται αὐτὴ ὅπου καὶ ὅπως ἔδει, ἵνα ἐφ' ὅσον κατ' ἀνάγκην ἡ ἱερὰ μονὴ Γηροκομείου λόγω τοῦ εἰρημένου Ν. Δ. ἔδει νὰ συγχωνευθῇ μετ' ὄλων τῶν ἄλλων τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν εἰς μίαν τοῦλάχιστον νὰ μεταβληθῇ αὐτὴ εἰς Ἱερατικὴν Σχολήν. Τοῦτο ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ταραχθέντας ἐκ τῆς συγχωνεύσεως διότι οὕτως θὰ διατηρεῖτο κάπως ἡ ἱερὰ Μονὴ καὶ μᾶλλον θ' ἀνεδεικνύετο, τοὺς ἐξώργισεν ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ιδρυθῇ Ἱερατικὴ Σχολὴ καὶ ὅτι αὐτὴ προβάλλεται ἀπλῶς ὡς δικαιολογία ἕως ὅτου συγχωνευθῇ. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς σκέπτονται οἱ οὕτω σκεπτόμενοι. Τί ἔχει νὰ χάσῃ ἡ πόλις μας ἀπὸ τὴν συγχώνευσιν τῆς Μονῆς ἢ μᾶλλον τὴν ἐντεῦθεν ἀπομάκρυνσιν 5-6 μοναχῶν; Μήπως θὰ παύσῃ ὁ ἱερός οὗτος τόπος νὰ μᾶς ὠφελεῖ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς; Μήπως δὲν θὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ 2-3 ἱερεῖς ἵνα λειτουργ-

γοῦν, καὶ μήπως θὰ μᾶς ἀπαγορευθῇ νὰ κάμνωμεν τὸν ἕως ἐκεῖ θανατάσιον περιπατόν μας; Μήπως δὲν θὰ διατηρηθῇ ἡ ἱστορικότης τοῦ ναοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας; Ὡστε οὔτε ἡ Μονὴ οὔτε ἡ πόλις ἔχει νὰ ζημιωθῇ τι ἐκ τούτου ἔστω καὶ ἂν δὲν ιδρυθῇ ἐκεῖ Ἱερατικὴ σχολή. Ἀπομακρυνόμενων ἐκεῖθεν τῶν 5-6 μοναχῶν καὶ παραμενόντων μόνον 2-3 γερόντων, πνευματικῶν καὶ θεολόγων χρησίμων καὶ διὰ τὴν πόλιν, καὶ διὰ τὴν μονὴν καὶ διὰ τὴν ἱερατικὴν σχολὴν τὸ μόνον κακὸν ποῦ θὰ ἔχη νὰ συμβῇ θὰ ἦναι ὅτι κατ' ἀνάγκην θὰ κλείσωσιν τὰ στόματα τῶν καλοθελητῶν ἱεροσύλων καὶ καταλάλων! Ἡ μήπως οἱ ἀντιφρονούντες θὰ ἠθελον ὅλοι οἱ μοναχοὶ τῶν μονῶν τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν νὰ μαζευθοῦν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Πατρῶν: πρὸς κοινὸν σκάνδαλον! διατηρουμένης ὡς κεντρικῆς τῆς ἱερᾶς μονῆς Γηροκομείου; Δὲν νομίζουν ὅτι καὶ ἂν τὸ Ν. Δ. τοῦτο δὲν ἐψηφίζετο καὶ πάλιν αὐτοβούλως ἡ ἱερὰ Μητρόπολις διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἰδίων μοναχῶν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν συνεχῶνευεν εἰς ἄλλην μονὴν ἵνα μὴ ἐξακολουθῇ τὸ ἄτοπον νὰ διατηρεῖται ἱερὰ μονὴ ἐντὸς τῆς πόλεως;

Βεβαίως τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ὀδυνηρὸν διὰ 5-6 μοναχοὺς οἵτινες ἤδη, ἂν ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος οὗτος, θ' ἀναγκασθοῦν ν' ἀλλάξουν κατοικίαν καὶ τρόπον ζωῆς ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὸ μέτρον εἶναι γενικόν! Ἄλλως τε κατὰ τὴν γνώμην μας θὰ ἦτο δυνα-

τόν και ἡ Σχολή και ἡ Μονή νά συννυπάρξουν μόνον μερικῶν μοναχῶν μετατιθεμένων εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὁμπλοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ--ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ μυστήριον τοῦ ἀγνώστου πάντοτε ζωηρῶς ἀπασχόλησε τὴν ἀνθρωπότητα και πρὸ παντὸς κατὰ τὰς ἐκρύθμους κοινωνικὰς περιστάσεις. Εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ προσπάθεια ν' ἀνευρεῖ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου ἢ ν' ἀνεύρη τὸν μίτον τῆς Ἀριάδνης δι' οὗ νά φθάσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἀγνώστου. Διὰ τοῦτο και ὁ Πνευματισμὸς ἐπειδὴ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἀγνωστον ἔχει πολλοὺς ὀπαδοὺς και θιασώτας. Τί εἶναι Πέραν τοῦ Τάφου και τίς ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου ἰδοῦ τί ὑπισχνεῖται ὅτι θ' ἀποκαλύψῃ ὡς πίστις και θὰ γνωστοποιήσῃ ὡς ἐπιστήμη, ὁ Πνευματισμὸς. Ὑπόσχεται ὅτι θὰ μᾶς ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν προσφιλῶν νεκρῶν μας, ὅτι θὰ ἐξηγή διάφορα φιλοσοφικὰ και μεταφυσικὰ ζητήματα, ὅτι θὰ λύῃ διάφορα ἄλυτα μέχρι τοῦδε προβλήματα τῆς ζωῆς και οἶονεῖ παριστᾶ ἑαυτὸν ὡς Θεόπνευστον Μαντεῖον και Πανεπιστήμιον πάσης γνώσεως! Δυστυχῶς ὁ Χριστιανισμὸς ἀγνοεῖται κατὰ βάθος ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν ὀπαδῶν του και δι' αὐτὸ θεωρεῖται ἀνεπαρκῆς πρὸς θεραπείαν τῶν διαφόρων ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας και διανοίας· ὅθεν ὁ ἀνευματιστὸς και ἀνευ πηδαλίου και πηξίδος λαὸς σπεύδει ὀπισθεν τῆς Πανδώρας τοῦ Πνευματισμοῦ ἵνα ἐν αὐτῇ ἀνεύρη τὸν πλοηγὸν και οὕτω ἀσφαλῶς πλεύσῃ τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ὁ Πνευματισμὸς εἶναι γνωστὸς ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων και ἀπαντᾷ παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς ἀλλ' ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. **Πνευματισμὸς** μόνον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὀνομάσθη. Ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν **Ἰνδῶν** θρησκεία ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται, και ἰδίως οἱ Φακίραι οἵτινες ἀποτελοῦν τὸν κατώτερον τῶν Ἰνδῶν κληρὸν ἢ τοὺς Μοναχοὺς των, με Πνευματιστικὰ πειράματα ἀπασχολοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. **Τῶν Αἰγυπτίων** οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτραι ἱερεῖς μάντιες και μάγοι με τὸν Πνευματισμὸν και ὑπνωτισμὸν ἠσχολοῦντο και δι' αὐτοῦ προσεπάθουν νά θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς ἢ μᾶλλον νά πρόκαλοῦν πληγὰς ὡς ἐπὶ Φαραῶ, ἀλλ'

ἠδυνάτου ὅμως ἢ και ἂν ἠδύναντο δὲν ἠθελον νά κάμνουν τὸ καλόν, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ ἐπὶ τῶν 10 πληγῶν τοῦ Φαραῶ. Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις **Ἀσσυρίοις, Χαλδαίοις, και Πέρσαις** ἦσαν γνωστὰ τὰ σύγχρονα **τραπεζάνια** και ἄλλα πνευματιστικὰ φαινόμενα και πειράματα, ὡς βεβαίῳ ὁ Γεωγράφος Στράβων. Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις **Ἕλλησι** και **Ρωμαίοις** οἵτινες ἀντέγραψαν ἐν παντὶ σχεδὸν τοὺς Ἕλληνας, ἀπαντᾶται ὁ Πνευματισμὸς. Ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς Κίρκης ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν και πρὸς αὐτὰ κάμνει διαφόρους ἐρωτήσεις. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ νεκρομάντιες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τὸν Ἀχέρωνα και τὸ Ταΐναρον προσεκάλουν και ἠρώτων τὰς ψυχὰς διότι ἐπεκράτει γνώμη ὅτι ἐκεῖθεν κατήρχοντο και ἀνήρχοντο ἐκ τοῦ Ἄδου αἱ ψυχαί. Τὰ Ἀσκληπιεῖα ἦσαν κυρίως Πνευματιστικὰ ἰατρεία. **Οἱ Ρωμαῖοι** εἶχον και εἰδικὴν ἐορτὴν καθ' ἣν τὰ πνεύματα ὅλα ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν ζώντων. Παρὰ τοῖς **Γαλάταις** οἱ ἱερεῖς τῶν Δρυΐδων ἠσχολοῦντο μετὰ τὸν πνευματισμὸν. Καὶ αὐτοὶ τέλος οἱ **Ἰουδαῖοι** δὲν ἠγνόουν τὸν Πνευματισμὸν παρ' ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις τῆς Γραφῆς και τὰς διὰ θανάτου τιμωρίας οὐδέποτε σχεδὸν και παρ' αὐτοῖς ἐξέλιπον τελείως οἱ περὶ τὸν Πνευματισμὸν ἀσχολούμενοι. Οἱ **ἐγγαστριμυθοὶ** και οἱ **μάγοι** τῆς Π. Διαθήκης και τῆς Κ. Διαθήκης δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ τὰ **Μέντιον** τοῦ συγχρόνου Πνευματισμοῦ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Σαουλ ἐπίκλησις τοῦ πνεύματος τοῦ Σαμουὴλ ὁμοιάζει καταπληκτικῶς πρὸς τὰς **ὕλικοποιήσεις** τοῦ συγχρόνου Πνευματισμοῦ. Καὶ αἱ τοῦ Χριστοῦ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων ὅτι ἐν ὀνόματι τοῦ Βεελζεβούλ ἔκαμνε τὰ θαύματά του, πιστοποιοῦν ὅτι και ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος ἐθεραπεύετο ὁ Πνευματισμὸς και παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Ὁ εἰς τὰς Πράξ. 8-9 ἀναφερόμενος Σίμων ὁ Μάγος ἦτο εἰς διάσημος Πνευματιστής. Ἐπίσης ὁ Ἐλύμας (Πράξ. 13,1) και ἡ ἐν Φιλίπποις ἐγγαστριμυθος κόρη ἦν ἐθεράπευσεν ὁ Παῦλος ἦσαν πνευματισταί. Ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀποστολικοὶ ἄνδρες και οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας και διεξοδικῶς ὁ Τερτυλλιανὸς ἀναφέρουν τὴν μεγάλην τοῦ Πνευματισμοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των διάδοσιν. Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα περιήχθη εἰς περιοπὴν θρησκευτικῆς και φιλοσοφικῆς ἐν ταῦτῳ λατρείας. Ἐδιδάσκετο και ἀπὸ τῶν ἐδρῶν τῶν Πανεπιστημίων ὡς ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια. Ἡ διάδοσις